

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

„Én vagyok-é az, Uram?”

Félre kell tennünk a kevelységünket, túl kell tekintenünk a hiúságunkon, és alázatosan fel kell tennünk a kérdést: „Én vagyok-é az, Uram?”

Szeretett Szabadítónk halandóságban töltött utolsó estéjén járunk – ama napot megelőző estén, amikor felajánlotta magát váltságul az egész emberiségért. Amint megtörte a kenyeret a tanítványaival, olyasmit mondott, ami bizonyosan nagy riadalommal és mély szomorúsággal töltötte el a szívüket. „...ti közületek egy elárul engem” – mondta nekik.

A tanítványok nem kérdőjelezték meg szavai igazságát. Nem kezdtek el körbe tekintgetni sem, valaki másra mutatva, hogy „ő az?”.

Ehelyett „feletébb megszomorodva, kezdtek mindannyian mondani neki: *Én vagyok-é az, Uram?*”¹

Mi mit tennénk, ha ugyanezt hallanánk a Szabadítótól? Vajon a körülötünk lévőkre néznénk-e, a szívünkben ezt mondva: „Valószínűleg Kovács testvérrel beszél. Mindig is gyanús volt nekem.” Vagy: „Örülök, hogy Tóth testvér itt van. Remélem, figyel az üzenetre”. Vagy inkább olyanok lennénk-e, mint a régi tanítványok, és magunkba tekintve feltennénk eme metsző kérdést: „Én vagyok-é?”

Ezekben az egyszerű szavakban, „*én vagyok-é, Uram?*”, rejlik a bölcsesség

kezdete, valamint a személyes megtérés és a tartós változás ösvénye.

A gyermekláncfű példázata

Volt egyszer egy férfi, aki szeretett esti sétákra menni az otthona környékén. Különösen várta, hogy elhaladjon a szomszédja háza mellett. Ez a szomszéd tökéletes rendben tartotta a pázsitját, a virágok mindig virultak, a fák pedig egészségesek és terebélyesek voltak. Nyilvánvaló volt, hogy a szomszéd mindent megtett azért, hogy gyönyörű kertje legyen.

Egy nap azonban, amint elhaladt a szomszédja háza mellett, észrevett a szépséges pázsit közepén egy szál gyomot – egy hosszú, sárga gyermekláncfűvet.

Annyira nem illett a képbe, hogy teljesen ledöbbsentette. Miért nem húzta ki a szomszéd? Hát nem látja? Nem tudja tán, hogy a gyermekláncfű szétszóráhatja a magjait, és további tucatnyi gyomnövény telepedhet meg a kertjében?

Ez az árva kis gyermekláncfű leírhatatlanul zavarta őt, és mindenképpen tenni akart ellene valamit. Egyszerűen csak húzza ki? Vagy szórja be gyomirtóval? Talán ha az éj leple alatt cselekszik, titokban is eltüntetheti.

E gondolatok teljesen lefoglalták az elméjét, amint hazafelé ballagott. Úgy lépett be a házba, hogy egy pillantást sem vetett a saját kertjére – melyet sárga gyermekláncfűvek százai tarkítottak.

Gerendák és szálkák

Nem emlékeztet-e bennünket ez a történet a Szabadító szavaira?

„Miért nézed... a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre?

[V]esd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!”²

Ez a gerendákról és szálkákról szóló történet szorosan kapcsolódik ahhoz, hogy képtelenek vagyunk tisztán látni saját magunkat. Nem tudom biztosan, miért tudjuk oly könnyen felismerni mások gyengeségeit és megoldást javasolni rájuk, miközben a sajátjainkat sokszor oly nehezen látjuk meg.

Néhány évvel ezelőtt a hírekben beszámoltak egy férfiről, aki azt képzelte, hogy ha bedörzsöli az arcát

citromlével, akkor láthatatlan lesz a kamerák számára. Így hát becitromlevezte az arcát, majd elindult és kirabolott két bankot. Nem sokkal azután, hogy letartóztatták, már ott volt a képe az esti hírekben. Amikor a rendőrségen megmutatták neki a biztonsági kamerák róla készített felvételeit, nem hitt a szemének. „De hát citromlé volt az arcomon!”³ – ellenkezett.

Amikor a Cornell Egyetem egyik tudósa hallotta a történetet, rendkívül érdekelte, miként lehet az, hogy valaki ennyire ne legyen tudatában saját inkompetenciájának. Annak meghatározására, hogy általános problémával állnak-e szemben, két kutató egyetemi hallgatókat kért fel arra, hogy vegyenek részt egy különböző életkézségeket vizsgáló tesztsorozatban, majd pedig értékeljék, hogyan teljesítettek. A rosszul teljesítő tanulók voltak azok, akik a legpontatlanabban értékelték a saját teljesítményüket – néhányan ötször nagyobbra becsülték a pontszámukat, mint amennyit valójában kaptak.⁴

Ezt a tanulmányt számos módon megismételték, ám újra meg újra ugyanarra a következtetésre jutottak: sokunknak okoz nehézséget, hogy úgy lássuk magunkat, amilyenek valójában vagyunk, és még a sikeres emberek is túlbecsülik saját hozzájárulásukat és alábecsülik mások közreműködéseit.⁵

Talán nem bír túl nagy jelentőséggel, ha túlbecsüljük, milyen jó sofőrök vagyunk vagy milyen messzire tudunk elütni egy golflabdát. De amikor elkezdjük azt képzelni, hogy az otthonunkban, a munkánkban és az egyházban tett hozzájárulásaink nagyobbak, mint amekkorák valójában, akkor elzárjuk magunkat azoktól az áldásoktól és lehetőségektől, hogy jelentős és beható módokon fejlessük magunkat.

Lelki vakfoltok

Az egyik ismerősöm régebben egy olyan egyházközséghez tartozott, ahol az egyház statisztikái a legjobbak között voltak – magasak voltak a jelenléti számok; magasak voltak a házi-tanítási számok; az elemis gyerekek mindig jól viselkedtek; az egyházközségi ebédeken csodás ételek voltak, melyek csak nagyon ritkán pottyantak le a gyülekezeti ház padlójára; és azt hiszem, sohasem voltak viták az egyházi sporteseményeken.

Később a barátomat és a feleségét elhívták misszióba. Amikor három év múltán hazatértek, ezt a házaspárt teljesen ledöbbsentette, amikor megtudták, hogy a szolgálatuk ideje alatt 11 házasság végződött válással.

Habár kívülről minden jel arra mutatott, hogy az egyházközség hithű és erős, valami sajnálatos dolog történt az egyháztagok szívében és életében. És ebben az a nyugtalanító, hogy ez a helyzet nem egyedülálló. Ilyen szörnyű és gyakran szükségtelen dolgok történnek, amikor az egyház tagjai nem követik az evangélium tanításait. Kívülről Jézus Krisztus tanítványainak látszanak, ám belülről, a szívükben, eltávolodtak a Szabadítótól és a tanításaitól. Fokozatosan elfordultak a Lélek dolgaitól és elindultak a világ dolgai felé.

Az egykor érdemes papságviselők elkezdik mondogatni maguknak, hogy az egyház nagyszerű dolog a nőknek és a gyermekeknek, de nekik nem. Vagy néhányan meg vannak győződve arról, hogy a sűrű napirendjük vagy kivételes körülményeik felmentik őket az odaadás és szolgálat mindennapos cselekedetei alól, melyek közel tartanak őket a Lélekhez. Az öngazolás és önimádat e korszakában könnyű kreatív kifogásokat találni arra, hogy miért nem imádkozunk rendszeresen Istenhez, miért halogatjuk a szentírások tanulmányozását, miért nem járunk az egyházi gyűlésekre és miért nem tartunk családi esteket, vagy miért nem fizetjük becsülettel a tizedet és a felajánlásokat.

Drága fivéreim, kérlek, tekintsetek a szívetek mélyére, és tegyétek fel magatoknak ezt az egyszerű kérdést: „*Én vagyok-e az, Uram?*”

Eltértetek-e – akár csak egy picit is – „a boldog Isten... evangéliom[ától]... , mely reá[tok] bízott”⁶? Engeditek-e, hogy „e világ Istene” besötétítse elméteket „Krisztus dicsőséges evangéliomának világosság[a]”⁷ előtt?

Szeretett barátaim, drága fivéreim, kérdezzétek meg magatokat: „Hol van az én kincsem?”

Szívetek a világ kényelmes dolgain nyugszik, vagy a szorgalmas Jézus Krisztusra összpontosít? „Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”⁸

Isten szeretete lakozik-e a szívetekben? Isten és felebarátaitok szeretetében vertetek-e gyökeret? Elegendő időt és kreativitást szántok-e arra, hogy boldogságot hozzatok a házasságotokba és a családotokba? Arra a fő célra fordítjátok-e az energiátokat, hogy megértsétek és kövessétek Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát annak „szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága”⁹ szerint?

Fivérek, ha az a ti nagy vágyatok, hogy kifejlesszétek magatokban a „hit, erény, tudás, mértékletesség, türelem, testvéri kedvesség, isteniség, jószívűség, alázatosság [és szolgálat]”¹⁰ krisztusi jellemvonásait, akkor Mennyei Atyánk eszközzé tesz benneteket a kezében sok lélek szabadulására.¹¹

A megvizsgált élet

Fivérek, egyikünk sem szereti beismerni, ha letérőben van a helyes útról. Gyakran megpróbáljuk elkerülni, hogy a lelkünk mélyére kelljen tekintenünk és szembe kelljen néznünk a gyengeségeinkkel, a korlátainkkal és a félelmeinkkel. Következésképpen amikor megvizsgáljuk az életünket, azon torzítások, kifogások és történetek szűrőjén keresztül tesszük azt, melyekkel magunk előtt igazoljuk az értelmetlen gondolatainkat és tetteinket.

Ám a lelki növekedésünkhöz és jólétünkhöz szükséges, hogy világosan lássuk önmagunkat. Ha gyengeségeink és hiányosságaink takarásban, árnyékban maradnak, akkor a Szabadító megváltó ereje nem tudja meggyógyítani és

erőssé tenni azokat.¹² Ironikus módon, ha nem látjuk meg emberi gyengeségeinket, akkor azt az isteni lehetőséget sem fogjuk meglátni, melyet Atyánk oly nagyon szeretne továbbfejleszteni mindannyiunkban.

Hogyan tudjuk hát Isten igazságának tiszta fényét eljuttatni a lelkünkbe, és úgy látni magunkat, ahogyan Ő lát minket?

Hadd hívjam fel a figyelmeteket arra, hogy a szentírások és az általános konferencián elhangzott beszédek hasznos tükröt tarthatnak elénk az önvizsgálathoz.

Miközben hallgatjátok vagy olvassátok az ősi és újkori próféták szavait, ne arra gondoljatok, hogyan vonatkoznak azok valaki másra, hanem tegyétek fel magatoknak ezt az egyszerű kérdést: „*Én vagyok-e az, Uram?*”

Töredelmes szívvel és tanítható elmével kell a mi Örökkévaló Atyánkhoz közelednünk. Hajlandónak kell lennünk a tanulásra és a változásra. És ó, mily sokat nyerünk abból, ha elkötelezzük magunkat, hogy azt az életet éljük, melyet Mennyei Atyánk nekünk szánt!

Azok, akik *nem* kívánnak tanulni és változni, valószínűleg *nem is fognak*, és elkezdene majd azon tűnődni, hogy vajon az egyház tud-e nekik bármit is nyújtani.

Azok azonban, akik növekedni és fejlődni akarnak, akik a Szabadítótól tanulnak és arra vágnak, hogy olyanok legyenek, mint Ő, azok, akik megalázkodnak, mint egy kisgyermek, és gondolataikat és tetteiket összhangba kívánják hozni Mennyei Atyánkkal – ők megtapasztalják a Szabadító engesztelésének csodáját.

Ők bizonyosan érezni fogják Isten ragyogó Lelkét. Ők meg fogják izlelni azt az örömet, mely a szelídek és alázatos szívűek gyümölcse. Ők megáldatnak majd azzal a vággyal és önfegyellemmel, mellyel Jézus Krisztus igaz tanítványaivá lehetnek.

A jó ereje

Életem során lehetőségem volt olyan férfiak és nők közelében lenni, akik e világ letehetségesebbjei és legintelligensebbjei között vannak. Amikor fiatalabb voltam, lenyűgöztek azok, akik iskoláztak, műveltek, sikeresek voltak, és akiket elismert a világ. Az évek során azonban rájöttem, hogy sokkal jobban lenyűgöznek azok a csodálatos és áldott lelkek, akik igazán jók és hamisság nélkül valók.

Hát nem erről szól az evangélium, és nem ezt teszi velünk? Az evangélium a jó hír, és segít jóvá válnunk.

Jakab apostol szavai ma is érvényesek ránk:

„Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. [...]

Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.”¹³

Fivérek, félre kell tennünk a kevélységünket, túl kell tekintenünk a hiúságunkon, és alázatosan fel kell tennünk a kérdést: „*Én vagyok-e az, Uram?*”

És ha az Úr válasza az, hogy „igen, fiam, vannak dolgok, melyeken javítanod kell, dolgok, melyeket segíthetek neked legyőzni”, akkor imádkozom, hogy elfogadjuk ezt a választ, alázatosan elismerjük a bűneinket és a hiányosságainkat, és megváltoztassuk az útjainkat azáltal, hogy jobb férjékké, apákká és fiakká válunk. Bárcsak

mostantól kezdve minden erőnkkel arra törekednénk, hogy állhatatosan haladjunk a Szabadító áldott útján – mert a bölcsesség kezdete az, hogy világosan látjuk magunkat.

Miközben ezt tesszük, a mi nagy-lelkű Istenünk kézen fogva vezet majd minket; „erőssé és áldottá [tesz minket] a magasságból”¹⁴.

Szeretett barátaim, az első lépés az igaz tanítványság eme csodálatos és beteljesítő ösvényén az, hogy feltesszük magunknak ezt az egyszerű kérdést:

„Én vagyok-e az, Uram?”

Erről teszem bizonyágomat, és áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 26:21–22; kiemelés hozzáadva.
2. Máté 7:3, 5.
3. Lásd Errol Morris, “The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is,” *New York Times*, June 20, 2010; opinionator.blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Lásd Justin Kruger and David Dunning, “Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments,” *Journal of Personality and Social Psychology*, Dec. 1999, 1121–34. „Négy tanulmányból merítve a szerzők azt tapasztalták, hogy azok a résztvevők, akik a humor, a nyelvtan és a logika területén az alsó 25%-ban teljesítettek, jóval túlbecsülték a teszt során nyújtott teljesítményüket és képességeiket. Habár pontjaik alapján csak a 12-es percentilist érték el, a saját becsléseikben 62-es fölöltre tippeltek” (forrás psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Lásd Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), chapter 3. A kutató három munkatársat kért meg, hogy osztályozza saját hozzájárulását a cég sikereihez. A saját maguk által megállapított hozzájárulás elérte a 150 százalékot.
6. 1 Timótheus 1:11.
7. 2 Korinthusbeliek 4:4.
8. Lukács 12:34.
9. Efézusbeliek 3:18.
10. Tan és a szövetségek 4:6.
11. Lásd Alma 17:11.
12. Lásd Ether 12:27.
13. Jakab 4:6, 10.
14. Tan és a szövetségek 1:28.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az előkészítő papság

A papsági felkészítésben a „mutasd meg” sokkal többet ér, mint a „mondd el”.

Hálás vagyok azért, hogy Isten az egész világra kiterjedő papságával gyűlhettünk most össze. Értékelem a hiteteket, a szolgálatotokat és az imáitokat.

Ma esti üzenetem az ároni papságról szól. Mindannyiunkat érint azonban, akik az Úr azon ígéreteit segítjük megvalósítani, amelyek a szentírások szavaival élve az „alacsonyabb papságnak”¹, vagy más néven az előkészítő papságnak adattak. Erről a dicsőséges felkészülésről fogok ma este beszélni.

Az Úrnak az Ő munkájával kapcsolatos terve tele van felkészüléssel. Előkészítette a földet számunkra, hogy megtapasztalhassuk a halandóság próbáit és lehetőségeit. Az itt töltött időt a szentírások az „előkészítő állapot”² kifejezéssel jelölik.

Alma próféta jellemezte ezen előkészítő állapot életbe vágó jelentőségét az örök élet szempontjából, ahol örökké élhetünk családokban az Atyaistennel és Jézus Krisztussal.

Így magyarázta a felkészülés szükségességét: „És látjuk, hogy a halál utoléri az emberiséget, igen, a halál, amiről Amulek beszélt, mely az időleges halál; mindazonáltal megadatott az embernek egy bizonyos idő, melyben bűnbánatot tarthat; így ez az élet egy próbatételi állapot lett; idő arra, hogy felkészüljön az Istennel való

találkozásra; idő arra, hogy felkészüljön arra a végtelen állapotra, melyről beszéltünk, mely a halottak feltámasztása után van.”³

Éppúgy, ahogyan az idő, amelyet a halandóságban töltött életre kaptunk azt a célt szolgálja, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra, az ároni papságban töltött szolgálatra kapott időnk lehetőséget biztosít arra, hogy felkészüljünk a mások számára végzett életbe vágó segítségnyújtás elsajátítására. Éppúgy, ahogyan az Úr megadja

